

Довідник для співробітників органів МВС

Вступ

Журналіст працює для суспільства і в інтересах суспільства. Тому необхідність отримання інформації від правоохоронців – не примха і не забаганка. Суспільство має право знати, яким чином правоохоронні органи гарантують безпеку громадянам. Підвищений інтерес до роботи органів міліції з боку ЗМІ пояснюється високим інтересом громадян. ЗМІ забезпечують доступ інформації до населення.

Для успішної комунікації правоохоронців та населення через ЗМІ варто пам'ятати, що розуміння стандартів одне одного та бажання працювати професійно, допомагають краще виконувати свою роботу кожній із сторін.

Вчасне інформування населення через ЗМІ допомагає попередити негативні явища, дає можливість людям бути вчасно проінформованими про важливі для їхнього життя та безпеки речі.

Довідкова інформація, яка міститься в цій брошурі, має допомогти правоохоронцям орієнтуватися в межах законодавчого оприлюднення інформації, та пояснює, яку, коли і чому інформацію не можна поширювати.

Тема 1

Чого хочуть журналісти від міліції, яка знаходиться на місці події чи злочину?

Інформацію про подію:

коли і що відбулося;

які наслідки, чи є потерпілі/постраждалі;

які версії (якщо вони вже є);

деталі, можливі для оприлюднення.

Як правило, працівники ЗМІ (особливо оператори та фотокореспонденти) приїжджають на місце події чи злочину з тим, щоб якомога повніше висвітлювати тему, збираючи фото та відеоматеріали.

Співробітник міліції, який знаходиться на місці і є відповідальним за контакти з пресою, має організувати роботу із ЗМІ таким чином, щоб співпали інтереси і правоохоронців, і журналістів. Для працівників міліції важливо зберегти докази, а для ЗМІ важливо забезпечити право на збір інформації.

Для цього необхідно:

встановити межі (можна маркувати стрічкою) місця події чи злочину та пояснити пресі, що вона зобов'язана поважати кордони, оскільки може бути порушена цілісність доказів;

нагадати журналістам про необхідність дотримання етичних норм стосовно обґрунтованого показу сцен насильства та жорстокості.

Дані, які можуть бути надані журналістам:

вичерпна інформація про подію без надмірної деталізації;

час, дата, місце затримання підозрюваного;

чи був спротив з боку підозрюваної особи/ застосування зброї;

характер, суть та формулювання звинувачення (вказати статтю Кримінального кодексу, викласти, у чому полягає диспозиція статті та яка передбачена санкція);

повідомити, чи є необхідність у допомозі з боку громадян та яка саме;

вказати ім'я та прізвище особи, яка проводить слідчі дії (це стосується висвітлення діяльності органу, який проводить розслідування та сприяє інформуванню громадян).

Інформація, яка не може бути надана журналістам:

прізвище, ім'я та по-батькові затриманого, підозрюваного, обвинуваченого до набрання чинності вироком суду (ст. 296 ЦК України);

прізвище, ім'я та по-батькові потерпілого без його згоди (ст. 296 ЦК України);

будь-які фото- або відеоматеріали, які вказують на особу у випадках розшуку особи або для захисту прав і інтересів фізичної особи.

Однак, така інформація може бути надана при наявності виняткових обставин:

коли розголошення такої інформації допоможе розслідуванню, розшуку або в затриманні підозрюваного, або для захисту прав та інтересів фізичної особи;

необхідна для громадян як попередження про можливу небезпеку;

є загальновідомою для громадян через великий суспільний резонанс або стосується публічної особи.

Важливо пам'ятати, що журналісти та інші особи мають право робити фотографії, знаходячись у публічному місці. Після пред'явлення документа, що засвідчує його професійну належність, працівник засобу масової інформації має право збирати інформацію в районах стихійного лиха, катастроф, у місцях аварій, масових безпорядків, воєнних дій, крім випадків, передбачених законом. (ст. 25 Закону України «Про інформацію», ст.307 ЦК України).

Чинне законодавство України не містить обмежень щодо перебування журналіста на місці злочину. Відповідно, міліція жодним чином не повинна перешкоджати у зборі інформації!

Тема 2

Взаємодія правоохоронних органів та ЗМІ

Яку допомогу правоохоронці можуть отримати від журналістів?

Співпрацювати співробітникам міліції із журналістами вигідно. Тому що саме засоби масової інформації є найшвидшими та найпотужнішими комунікаційними каналами і можуть стати у пригоді правоохоронцям при вирішенні питань громадської безпеки, забезпечення правопорядку та інших питань.

Також ЗМІ допомагають:

формуванню суспільної думки щодо питань боротьби зі злочинністю;

поглибленню правової поінформованості населення;

інформують про діяльність правоохоронних органів;

Допомагають у профілактиці правопорушень.

Взаємодія зі ЗМІ корисна, коли мова йде про забезпечення розкриття й розслідування злочинів. Тому що саме ЗМІ допомагають:

інформувати населення про вчинені злочини;

запобігати та спростовувати чутки і дезінформацію;

одержувати інформації про обставини розслідуваних злочинів;

використовувати допомогу громадян у пошуку злочинців;

повідомляти з профілактичною метою про прийоми та способи дій злочинців.

Важливо розуміти, що журналісти можуть допомагати в розслідуванні злочинів! Часто саме журналісти володіють інформацією, яка допомагає міліції у розслідуванні. Журналісти частіше можуть контактувати із знайомими потерпілих, з очевидцями, які охочіше надають інформацію саме представникам ЗМІ.

Як повідомляти про успіхи та провали міліції

Більша кількість населення отримує інформацію про міліцію саме із ЗМІ. Журналісти, як правило, надають перевагу сенсаційним або ж резонансним темам. Трапляються випадки викривлення або ж однобокого представлення теми правоохоронної діяльності в ЗМІ. Щоб цьому запобігти, необхідно налагодити нормальну комунікацію між двома інституціями. Саме така комунікація буде корисна всім: журналісти вчасно отримуватимуть необхідну інформацію, а міліціонери зможуть показати, що саме і яким чином вони роблять, щоб заслужити на довіру громадян.

Міліція має реагувати на повідомлення та запити ЗМІ оперативно і якісно. Стратегія реагування передбачає відповіді на інформаційні запит та спростування недостовірної інформації, яка з'явилась у ЗМІ.

Також треба мати на увазі модель проактивної стратегії у спілкування із ЗМІ. Проактивність стосується випередження ЗМІ при повідомленнях про успіхи чи невдачі. Чим більше інформації ви повідомлятимете, тим меншим буде незадоволення ЗМІ.

Своєчасне інформування про хід розслідування позбавляє правоохоронців постійних питань від ЗМІ. Попередження формують зрозумілі комунікації. В окремих випадках (наприклад, заворушення чи паніка) хороші зв'язки із ЗМІ можуть запобігати виникненню небажаних явищ чи дій населення.

Свої дії міліція повинна пояснювати. Лише тоді дії правоохоронців будуть зрозумілими та зможуть заслуговувати на довіру.

Слід пам'ятати, що ЗМІ ніколи не можна говорити неправду. Оскільки брехня та маніпулювання зводять довіру нанівець.

Журналісти теж не мають оприлюднювати неправдиву інформацію, перекручувати факти, до тексту відомчих документів, які цитуються, додавати власні судження.

Як правило, особи, відповідальні за комунікації в структурах МВС, при спілкуванні із журналістами, часто обмежуються повідомленням факту чи події, обіцяючи подробиці повідомити пізніше.

Слід пам'ятати, що будь-яка новина чи тема не лише народжуються, а і живуть деякий час в інформаційному просторі. Тому важливо не лише обмежуватися повідомленням факту/події, а і інформувати громадян про перебіг та закінчення розслідування. До резонансних історій чи історій, до яких мають відношення публічні особи треба обов'язково повертатися. Тому що це забезпечує в повному обсязі доступ до подій, їх перебігу, обставин, деталей та вказує на бажання повідомляти повну інформацію. Важливо також інформувати, чим закінчуються ті чи інші розслідування. Це забезпечує віру в результативність роботи міліції, в бажанні якісно доводити справи, що розслідуються, до кінця.

Чому важливо надавати коментарі журналістам:

органи влади та їх посадові особи зобов'язані інформувати громадськість та ЗМІ про свою діяльність та прийняті рішення (ст. 6 Закону України «Про інформацію»);

не зумівши отримати коментар у головних фігурантів/відповідальних осіб, журналіст починає збирати інформацію із інших, доступних йому джерел. Це може призвести до спотворення фактів та викривлення реальностей;

якщо ви самі не створюєте собі репутацію, то це за вас роблять інші.

Ваше основне завдання при ситуації, яка цікавить ЗМІ - це організація постійного інформаційного потоку:

інформування повинне бути організовано в першу годину;

необхідно розповсюджувати прес-релізи, записи виступів керівників з коментарями, організувати прес-конференції;

всі ньюзмейкери мають бути підготовленими та повинні відповідати таким вимогам: притримуватися однієї версії події; бути компетентним і володіти

всією повнотою інформації; вміти чітко і переконливо доводити свої думки; впевнено поводити себе з журналістами, не боятися теле- і фотокамер; зберігати спокій в непередбачуваних ситуаціях.

Ідеально, коли перша персона або хтось з перших заступників стає основним ньюзмейкером. Інформація, отримана із перших вуст, для журналістів найбільш вагома.

Типові помилки при комунікаціях:

туманність і невизначеність відповідей. Перевантаження прес-релізів

обтічними літературними пасажами, які не містять реальної інформації;

порожні балачки на задану тему;

у відповідь на конкретне питання, спікер довго, нудно і плутано відповідає, демонструючи своє бажання говорити, а насправді відводить від теми і конкретики;

неефективна лінія поведінки, яка базується на принципі: кращий захист – атака.

Ті, хто замість конструктивізму демонструє агресивність, не буде позитивно виглядати в очах ЗМІ.

Основний принцип вибудови стосунків із ЗМІ – конструктивна співпраця.

Тема 3

Як захиститися від недостовірної або негативної інформації, поширеної в ЗМІ.

Варто пам'ятати, що журналісти мають право на:

поширення суспільно значимої інформації;

висловлення оціночних суджень;

самостійне визначення, яку інформацію публікувати;

право отримати інформацію про діяльність та прийняті рішення від державних органів, у т.ч. міліції та суду;

збір інформації з відкритих джерел та вільне її поширення.

Суспільно значимою є інформація, яка:

свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України;

забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків;

свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо (ч. 2 ст. 29 Закону «Про інформацію»).

Якщо виникає конфлікт з приводу взаємодії МВС та ЗМІ, оцініть, чи насправді є підстави бути незадоволеним роботою журналіста.

Тлумачення термінів: недостовірною вважається інформація, яка не відповідає дійсності або викладена неправдиво, тобто містить відомості про події та явища, яких не існувало взагалі або які існували, але відомості про них не відповідають дійсності (неповні або перекручені); оціночні судження - висловлювання, які не містять фактичних даних, критика, оцінка дій, а також висловлювання, що не можуть бути витлумачені як такі, що містять фактичні дані, вживання гіпербол, алегорій, сатири

Ніхто не може бути притягнутий до відповідальності за висловлення оціночних суджень. Оціночні судження не підлягають спростуванню та доведенню їх правдивості (ст. 30 Закону України «Про інформацію»).

Журналісти у своїй роботі зобов'язані:

подавати для публікації об'єктивну і достовірну інформацію шляхом перевірки інформації перед публікацією;

захищати свої джерела інформації (не розкривати конфіденційність джерел, інакше, ніж на вимогу суду);

представлятися та пред'являти редакційне посвідчення чи інший документ, що засвідчує його належність до друкованого засобу масової інформації;

утримуватися від поширення в комерційних цілях інформаційних матеріалів, які містять рекламні відомості про реквізити виробника продукції чи послуг (його адресу, контактний телефон, банківський рахунок), комерційні ознаки товару чи послуг тощо (ст. 26 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу)»);

не втручатися в особисте життя громадян, посягання на їх честь і гідність без достатнього обґрунтування суспільного інтересу такого втручання;

не розголошувати будь-якої інформації, яка може вказати на особу неповнолітнього правопорушника без його згоди і згоди його представник;

закликів до захоплення влади, насильницької зміни конституційного ладу або територіальної цілісності України;

пропаганди війни, насильства та жорстокості; розпалювання расової, національної, релігійної ворожнечі (ст. 3 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу)»).

Як захищатися від поширення недостовірної інформації?

Якщо інформація недостовірна вона підлягає спростуванню.

Якщо ви вважаєте, що оціночні судження є негативними, маєте право на відповідь або виклад власної думки (ст. 277 ЦК України).

Право на вибачення не передбачено законодавством, але за домовленістю сторін, такий спосіб захисту може застосовуватися.

Кримінальна відповідальність за наклеп та образу чинним законодавством України не встановлена.

Суб'єкти владних повноважень як позивачі у справах про захист честі, гідності та ділової репутації вправі вимагати в судовому порядку лише спростування недостовірної інформації про себе і не мають права вимагати відшкодування моральної (немайнової) шкоди. Це не позбавляє посадових і службових осіб права на захист честі, гідності та ділової репутації в суді (ст. 31 Закону України «Про інформацію»).

Існують також інші способи спростування недостовірної інформації.

Для вирішення конфлікту між правоохоронцями та журналістами можливо також:

поговорити з журналістом та пояснити йому, у чому помилка та запропонувати текст спростування, що стосується фактичної інформації;

звернутися до редактора ЗМІ та нагадати про обов'язок спростовувати не достовірну інформацію (ст. 37 Закону України «Про друковані ЗМІ (пресу)»);

скористатись правом на відповідь або власне тлумачення обставин справи, при цьому треба підготувати відповідь самостійно та подати у ЗМІ;

звернутись до журналістської спільноти (НСЖУ, КЖЕ, Телекритика, ІМІ та ін..).

Швидким та ефективним способом реагування на поширення недостовірної інформації є опублікування на офіційному веб-сайті міліції спростування або власне тлумачення справи та повідомити про це редактора ЗМІ.

Якщо виникають конфліктні ситуації з журналістами, слід реально оцінити ступінь протиріч. Пам'ятайте, що прес-служба контролює зміст, але не контролює контекст. Ви не можете вказувати ЗМІ, про що їм писати, а по що ні; який заголовок обирати, а від якого відмовлятися; кого із персон чіпати, а кого не чіпати.

У випадку, якщо журналісти відмовляють подати спростування або право на відповідь, можна звернутись до суду.

Однак, слід пам'ятати:

спростованню підлягає тільки недостовірна або ж перекручена інформація;

не можна притягти до відповідальності журналіста за висловлення оцінок тощо;

суб'єкти владних повноважень як позивачі у справах про захист честі, гідності та ділової репутації можуть вимагати лише спростування, та не мають права на відшкодування моральної шкоди;

подавати текст спростування або текст відповіді повинен позивач;

доведення достовірності інформації покладається на відповідача (журналіста або ЗМІ).

Тема 4

Кодекс етики українського журналіста

Свобода слова та висловлювань є невід'ємною складовою діяльності журналіста.

Служіння інтересам влади чи засновників, а не суспільства, є порушенням етики журналіста.

Журналіст має з повагою ставитися до приватного життя людини. При цьому не виключається його право на журналістське розслідування, пов'язане з тими або іншими подіями і фактами, що мають громадське звучання і покликані захищати інтереси суспільства та особи.

Висвітлення судових процесів має бути неупередженим щодо звинувачених. Журналіст не може називати людину злочинцем до відповідного рішення суду.

Журналіст не розкриває своїх джерел інформації окрім випадків, передбачених законодавством України.

Повага до права громадськості на повну та об'єктивну інформацію про факти та події є найпершим обов'язком журналіста. Журналісти та редактори повинні здійснювати кроки для перевірки автентичності усіх повідомлень, відео- та аудіо матеріалів, отриманих від представників загалу, фрілансерів, прес-служб та інших джерел.

Інформаційні та аналітичні матеріали мають бути чітко відокремлені від реклами відповідною рубрикацією.

Редакційна обробка матеріалів, включаючи знімки, текстівки, заголовки, відповідність відеоряду та текстового супроводу, тощо не повинні фальсифікувати зміст. Необхідно повідомляти аудиторію про подання відрепетируваних та реконструйованих новин.

Факти, судження та припущення мають бути чітко відокремлені одне від одного. Неприпустимим є розповсюдження інформації, що містить що містить упередженість чи необґрунтовані звинувачення.

Точки зору опонентів, в тому числі тих, хто став об'єктом журналістської критики, мають бути представлені збалансовано. Так само мають бути подані оцінки незалежних експертів.

Не допускається таке вибіркоче цитування соціологічних досліджень, яке призводить до викривлення змісту. Журналістські опитування громадян не повинні фабрикуватися з метою отримання наперед визначеного результату.

Журналіст зобов'язаний зробити все можливе для виправлення будь-якої поширеної інформації, якщо виявилось, що вона не відповідає дійсності.

Журналіст не повинен використовувати незаконні методи отримання інформації. Журналіст при зборі інформації діє в правовому полі України і може вдатися до будь-яких законних, в тому числі судових, процедур проти осіб, які перешкоджають йому в зборі інформації. Використання негласних прийомів збирання новин допускається лише тоді, коли це необхідно для забезпечення достовірності або точності матеріалу. Такі прийоми можуть бути виправдані лише у разі, коли іншими способами зібрати інформацію неможливо.

Плагіат несумісний із званням журналіста.

Ніхто не може бути дискримінований через свою стать, мову, расу, релігію, національне, регіональне чи соціальне походження або політичні уподобання. Вказувати на відповідні ознаки особи (групи людей) слід лише у випадках, коли ця інформація є неодмінною складовою матеріалу. Необхідно утримуватися від натяків або коментарів, що стосуються фізичних недоліків чи хвороб людини, уникати вживання образливих висловів, ненормативної лексики.

Журналіста не можна службовим порядком зобов'язати писати чи виконувати будь-що, якщо це суперечить його власним переконанням чи принципам. Необхідно протистояти проявам зовнішнього втручання в контент – як безпосередньому тиску, так і діям, що мають непрямі ознаки такого втручання.

Незаконне отримання журналістом матеріальної винагороди чи будь-яких пільг за виконаний чи невиконаний журналістський матеріал є несумісним із званням журналіста. Журналіст не повинен використовувати службове становище в особистих цілях, з метою наживи, самореклами, у кар'єристських цілях та керуючись прагненням догодити певним силам чи особам. Журналіст не має права використовувати фінансову інформацію до її оприлюднення з метою власного збагачення.

Журналіст має бути особливо обережним при висвітленні питань, пов'язаних із дітьми. Журналіст та редактор повинні мати обґрунтовані підстави для висвітлення приватного життя неповнолітньої особи (осіб) та дозвіл на це від її батьків чи опікунів. Неприпустимим є розкриття імен неповнолітніх (або вказування ознак, за якими їх можна розпізнати), які мали відношення до протизаконних дій, стали учасниками подій, пов'язаних із насильством.

Свідоме порушення норм журналістської етики є абсолютно несумісним з професійною журналістикою, піддається громадському осуду, може бути підставою для позбавлення прес-карти чи членства в професійних спілках та НСЖУ. Розгляд конфліктних ситуацій етичного та професійного характеру здійснює Комісія з журналістської етики.

Контакти журналістських організацій, які допоможуть у разі виникнення конфліктних чи складних ситуацій:

Комісія з журналістської етики

Офіційний сайт: <http://www.cje.org.ua/>

Київ, вул. Хрещатик 27а

info@cje.org.ua

Інститут масової інформації

Офіційний сайт: <http://imi.org.ua/>

Київ, вул. Червоноармійська, 32А, офіс 9

info@imi.org.ua

(044) 284-38-84

(050) 44-77-063

Національна спілка журналістів України

Офіційний сайт: <http://nsju.org/>

Київ, Хрещатик вул., 27а

Телефон: (044) 2344960

Інститут розвитку регіональної преси

Офіційний сайт: <http://irrp.org.ua/>

E-mail: info@irrp.org.ua , irrp@ukr.net

Тел/факс: 044-279-41-99

корпоративні мобільні: +38-067-547-22-33, +38-067-234-42-16

Київ, провулок Георгіївський, буд.7, поверх 4, офіс 408-409

Українська асоціація видавців періодичної преси

Офіційний сайт: <http://www.uapp.org/>

Київ, вул. Межигірська 22, оф.20, 3 поверх

Телефон / факс: (044) 425-57-87

E-mail: organizator@uapp.org

Незалежна асоціація телерадіомовників

Офіційний сайт: <http://www.nam.org.ua/>

Київ, вул. Саксаганського, 103, оф. 30-31, телефони: (044) 289 25 99

235 99 65

235 58 17

Телекритика

Офіційний сайт: <http://www.telekritika.ua/>

Київ, вул.. Фрунзе, 40, 3-й поверх. Телефон: (044) 354- 28-01

e-mail: offise@telekritika.kiev.ua

Тема 5

Витяги з закону про міліцію стосовно поважного ставлення міліції до громадян, принципів гласності у роботі правоохоронних органів і етичні норми правоохоронців.

Закон України «Про міліцію» (565-12)

Стаття 3. Принципи діяльності міліції

Діяльність міліції будується на принципах законності, гуманізму, поваги до особи, соціальної справедливості, взаємодії з трудовими колективами, громадськими організаціями й населенням.

Діяльність міліції є гласною. Вона інформує органи влади і управління, трудові колективи, громадські організації, населення і засоби масової інформації про свою діяльність, стан громадського порядку та заходи щодо його зміцнення. За погодженням з міліцією засоби масової інформації можуть акредитувати своїх журналістів при її органах. Не підлягають розголошенню відомості, що становлять державну або службову таємницю.

Стаття 5. Діяльність міліції та права громадян

Міліція виконує свої завдання неупереджено, у точній відповідності з законом. Ніякі виняткові обставини або вказівки службових осіб не можуть бути підставою для будь яких незаконних дій або бездіяльності міліції. Для забезпечення громадського

порядку працівники міліції зобов'язані вживати заходів незалежно від свого підпорядкування.

Міліція поважає гідність особи і виявляє до неї гуманне ставлення, захищає права людини незалежно від її соціального походження, майнового та іншого стану, расової та національної належності, громадянства, віку, мови та освіти, ставлення до

релігії, статі, політичних та інших переконань. При звертанні до громадянина працівник міліції зобов'язаний назвати своє прізвище, звання та пред'явити на його вимогу службове посвідчення. У взаємовідносинах з громадянами працівник міліції повинен виявляти високу культуру і такт.

Міліція не розголошує відомостей, що стосуються особистого життя людини, принижують її честь і гідність, якщо виконання обов'язків не вимагає іншого.

Стаття 7. Організація міліції та її підпорядкованість

...Начальники головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальники районних і міських управлінь (відділів) на відкритому пленарному засіданні відповідної ради, на яке запрошуються представники засобів масової інформації, не менш як двічі на рік інформують населення відповідної адміністративно-територіальної одиниці про стан боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території.

Стаття 10. Основні обов'язки міліції (частина 2).

Працівник міліції на території України незалежно від посади, яку він займає, місцезнаходження і часу в разі звернення до нього громадян або службових осіб з заявою чи повідомленням про події, які загрожують особистій чи громадській безпеці, або у разі безпосереднього виявлення таких зобов'язаний вжити заходів до

попередження і припинення правопорушень, рятування людей, подання допомоги особам, які її потребують, встановлення і затримання осіб, які вчинили правопорушення, охорони місця події і повідомити про це в найближчий підрозділ міліції.

Стаття 11. Права міліції

Міліції для виконання покладених на неї обов'язків надається право:

12) проводити аудіо-, відео-, фотофіксацію як допоміжний засіб попередження протиправних дій та розкриття правопорушень;

20) відповідно до своєї компетенції тимчасово обмежувати або забороняти доступ громадян на окремі ділянки місцевості чи об'єкти з метою забезпечення громадського порядку, громадської безпеки, охорони життя і здоров'я людей;

28) користуватися безплатно засобами масової інформації з метою встановлення обставин вчинення злочинів та осіб, які їх вчинили, свідків, потерпілих, розшуку злочинців, які втекли, осіб, які пропали безвісти, та з іншою метою, що пов'язана з

необхідністю подання допомоги громадянам, підприємствам, установам і організаціям у зв'язку з виконанням міліцією покладених на неї обов'язків.

Стаття 20. Правове становище працівників міліції

Працівник міліції є представником державного органу виконавчої влади.

Законні вимоги працівників міліції є обов'язковими для виконання громадянами і службовими особами.

Працівник міліції при виконанні покладених на нього обов'язків керується тільки законом, діє в його межах і підпорядковується своїм безпосередньому і прямому начальникам. Ніхто інший, за винятком уповноважених службових осіб, у передбачених законом випадках не вправі втручатися в законну діяльність працівника міліції. Ніхто не має права покласти на працівника міліції виконання

обов'язків, не передбачених чинним законодавством. Втручання в діяльність міліції тягне за собою відповідальність за законом.

Кримінальний процесуальний кодекс України (4651-17)

Стаття 27. Гласність і відкритість судового провадження та його повне фіксування технічними засобами

1. Учасники судового провадження, а також особи, які не брали участі у кримінальному провадженні, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси чи обов'язки, не можуть бути обмежені у праві на отримання в суді як усної, так і письмової інформації щодо результатів судового розгляду та у праві на ознайомлення з процесуальними рішеннями й отримання їх копій. Ніхто не може бути обмежений у праві на отримання в суді інформації про дату, час і місце судового розгляду та про ухвалені в ньому судові рішення, крім випадків, установлених законом.

2. Кримінальне провадження в судах усіх інстанцій здійснюється відкрито. Слідчий суддя, суд може прийняти рішення про здійснення кримінального провадження у закритому судовому засіданні впродовж усього судового провадження або його окремої частини лише у випадках:

- 1) якщо обвинуваченим є неповнолітній;
- 2) розгляду справи про злочин проти статевої свободи та статевої недоторканості особи;
- 3) необхідності запобігти розголошенню відомостей про особисте та сімейне життя чи обставин, які принижують гідність особи;
- 4) якщо здійснення провадження у відкритому судовому засіданні може призвести до розголошення таємниці, що охороняється законом;
- 5) необхідності забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні.

3. Особисті записи, листи, зміст особистих телефонних розмов, телеграфних та інших повідомлень можуть бути оголошені у відкритому судовому засіданні, якщо слідчий суддя, суд не прийме рішення про їх дослідження у закритому судовому засіданні на підставі пункту 3 частини другої цієї статті.

4. Кримінальне провадження у закритому судовому засіданні суд здійснює з додержанням правил судочинства, передбачених цим Кодексом. На судовому розгляді в закритому судовому засіданні можуть бути присутні лише сторони та інші учасники кримінального провадження.

5. Під час судового розгляду забезпечується повне фіксування судового засідання за допомогою звукозаписувального технічного засобу. Офіційним записом судового засідання є лише технічний запис, здійснений судом у порядку, передбаченому цим Кодексом.

6. Кожен, хто присутній в залі судового засідання, може вести стенограму, робити нотатки, використовувати портативні аудіозаписуючі пристрої. Проведення в залі судового засідання фотозйомки, відеозапису, транслявання судового засідання по радіо і телебаченню, а також проведення звукозапису із застосуванням стаціонарної апаратури допускаються на підставі ухвали суду, що приймається з урахуванням думки сторін та можливості проведення таких дій без шкоди для судового розгляду.

7. Судове рішення, ухвалене у відкритому судовому засіданні, проголошується прилюдно. Якщо судовий розгляд відбувався у закритому судовому засіданні, судове рішення проголошується прилюдно з пропуском інформації, для дослідження

якої проводилося закрите судове засідання та яка на момент проголошення судового рішення підлягає подальшому захисту від розголошення.

Стаття 222. Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування

1. Відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим.

2. У необхідних випадках слідчий, прокурор попереджає осіб, яким стали відомі відомості досудового розслідування, у зв'язку з участю в ньому, про їх обов'язок не розголошувати такі відомості без його дозволу. Незаконне розголошення відомостей досудового розслідування тягне за собою кримінальну відповідальність, встановлену законом.

Цивільний Кодекс України (435 -15)

Стаття 296. Право на використання імені

3. Використання імені фізичної особи з метою висвітлення її діяльності або діяльності організації, в якій вона працює чи навчається, що ґрунтується на відповідних документах (звіти, стенограми, протоколи, аудіо-, відеозаписи, архівні матеріали

тощо), допускається без її згоди.

4. Ім'я фізичної особи, яка затримана, підозрюється чи обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, або особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може бути використане (обнародоване) лише в разі набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо неї або винесення постанови у

справі про адміністративне правопорушення та в інших випадках, передбачених законом.

5. Ім'я потерпілого від правопорушення може бути обнародоване лише за його згодою.

6. Ім'я учасника цивільного спору, який стосується особистого життя сторін, може бути використане іншими особами лише за його згодою.

7. Використання початкової літери прізвища фізичної особи у засобах масової інформації, літературних творах не є порушенням її права.

2. Предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.